

Ljubljanski ZVON Leposloven in znanstven list.

Štev. 6. V Ljubljani, dne 1. rženega cveta 1896. Leto XVI.

Soneti.

Zložil Mihael Mihajlov.

I.

Vijolica.

V krasni živela je nekđaj poljani,
Kjer v travah se srebrn potoček vije,
Metuljčki, videti nje lepotije,
In drugi ljubčeki krog nje so zbrani.

Zato upre očesci k nebu vdani,
Naj reši jo nevarne tovaršije,
Naj jo v samoto tiho revo skrije,
Da zdaj v nevarnosti je neprestani.

Usliši Bog molitvico naivno
In presadi v samoto cvetko divno.
Tam raste zdaj duhteča in vesela.

Le tu pa tam obišče jo na skrivno,
Da bi jo poljubila in objela
In šepetala par minut, čebela.

II.

Temnó je danes, ah, tako temnó!
Kaj vas je treba žalostnih oblakov?
Čuj! Tihih bližajočih se korakov
Kot lahka sanja ona gre mimó.

Oj, dóber večer! — Bog daj! — Kak ljubó
Tresoč je glasek njen! Odgovor makov
Na sapice pozdrav sred cvetličnjakov,
Da še trepeče mi srcé bolnó.

Poslušam . . . Nje stopinji vedno tiši . . .
 Tak lahno, tiho ljubav, sladka nada . . .
 V srcé hití, ne vidi se, ne sliši . . .

Kak čudna v teh deželah je navada,
 Da tujka še ne trka ne pri hiši,
 Brez trkanja bi v moje srce rada.

III.

Oj, Emil, Emil! detece veselo
 Priteče k meni v srajčki in sezuto,
 Da bi objel je, da bi me objelo
 In mi voščilo: »Tata, dóbo úto!«

Oj, Emil, Emil! v čelce tvoje belo
 In v lice, s cvetjem dražestnim posuto,
 In v očki gledal bi življenje celo,
 A mislil bi, da gledam le minuto.

Poljubil si, objel me? Res, lepó!
 Na tudi ti na čelce, v ustni, v lica.
 Prav taka tvoja jih ima sestrice.

Sestrice tvoja je deklé ljubó,
 Da radi nje mi je srcé bolnó,
 Ne bode menda prazna govorica.

IV.

Dejali so, da sem pač tak in tak,
 Da sem metuljček, ej, da sem čebela,
 Ki lep ji je in dober cvetek vsak . . .
 O ljubica, in ti si jim verjela!

Prišla je siva starka v sivi mrak,
 Na suhe prste šteti ji začela
 Vse ljube, kamor sili moj korak,
 O ljubica, in ti si ji verjela!

»Črez leta tri!« takó sem ti dejal;
 A kakšno zdaj te vidim pred seboj:
 Oči mračné, medlé, obráz upal!

In ta otrok, kaj ne, je sinček tvoj?
 Kak lep! Res, žena, tebe mi je žal . . .
 Ne jočí! . . . Sinček, nič se me ne boj!

